

Ako to vidím ja

Už vieme prečo

Ešte pred mesiacom sa zdalo, že slovenské ekonomické leto je prvé, po ktorom sa zima neopýta, čo sme v ňom robili.

Nápady na veselé megaprojekty nemali konca-kraja. Od stavby širokorozchodnej trate, cez dokončenie [diaľnice](#) do dvoch rokov, až po stavbu superštadiónov, mediálneho komplexu, jadrových elektrární, vytvorenie ďalších kanálov STV, či spätné odkúpenie energetiky štátom.

To všetko súčasne s prechodom na sociálny štát a čo je najhlavnejšie – bez snahy o systémové riešenie problémov súdnictva, korupcie, prvého dôchodkového piliera, rómskeho problému, verejného obstarávania, zneužívania odvodového a sociálneho systému, zadlženosti v zdravotníctve atď, atď, atď.

Veru, dobre sa to (svrčkom) počúvalo. Oveľa lepšie než tie smutné reči (mravcov) o tom, prečo bolo treba dávať príjmy z privatizácie v období rokov 2000-2006 na zníženie verejného dlhu (z 50 na 30 % HDP!); prečo sme si nemohli radšej [kúpiť](#) „niečo na seba“; alebo tých 120 miliárd na ozdravenie bánk „vyhodených“ po roku 1999.

Čo z toho mal obyčajný človek? V lete sa zdalo, že nič. Lenže teraz, keď ekonomická zima zahrozila, vyzerá byť odpoveď jasnejšia. Je predsa len lepšie, keď máme vo svetovej kríze banky zdravé a keď nás od rizikovej hranice zadlženosti delí dobrých 500 miliárd korún.

Mohlo to byť ešte lepšie, ak by sme si odkladali aj z desaťpercentného hospodárskeho rastu tak ako z privatizácie. Samozrejme, že stopercentnú ochranu pred [finančnou krízou](#) by sme aj tak nedosiahli, nemá ju žiadna krajina. Vďaka odkladaniu na horšie časy aspoň v minulosti však môže byť Slovensko oveľa pokojnejšie než zadlžené krajiny s problémovými bankami. Máme preto väčšiu nádej, že nás kríza nezasiahne naplno a že tak dostaneme mäkkú príučku o tom, prečo sa má myslieť na budúcnosť, najmä keď je krajine najlepšie.

13. 10. 2008 | Eugen Jurzyca, riaditeľ Inštitútu pre ekonomické a sociálne reformy